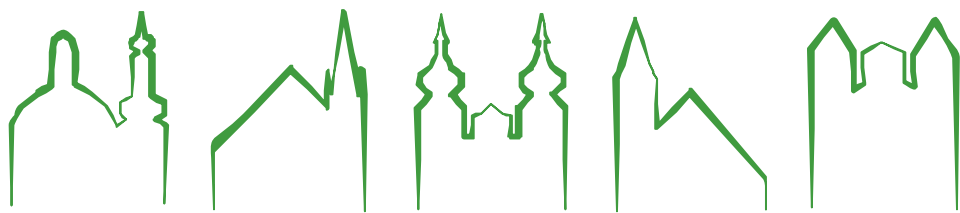


# Život farností Znojma



## 1/2020

Ročník XXX | Cena 10 Kč

## Je čas přijít a je čas odejít



Děti se za znojemské farníky loučily se sestrami růžemi. | Foto archiv redakce

Na svátek Krista Krále jsme se rozloučili s Mniškami Kazatelského řádu, které prožily v dominikánském klášteře téměř 30 let života. Za jejich působení ve Znojmě jsme poděkovali při mši svaté, kterou (za nemocného otce biskupa Vojtěcha) sloužil Mons. Jiří Mikulášek spolu s provinciálem dominikánského řádu a kněžími z okolních farností. Se sestrami se také přišly rozloučit děti, které zazpívaly během mše svaté několik písní a darovaly za potlesku všech zúčastněných sestrám růže. Celé loučení se neslo v duchu díky, odpuštění, smíření a vděčnosti.

Sestra představená Rajmunda Esterháziiová začala svoji závěrečnou řeč veršem z Knihy Kazatel „Všechno má svůj čas“ a dodala, že je čas přijít a je čas odejít... a tak i čas působení sester v brněnské diecézi, zde ve městě Znojmě se naplnil. V komunitě sester mají pěkný zvyk, že když některá ze sester odchází po určitou dobu mimo klášter, tak před odchodem děkuje a prosí za odpuštění a o modlitbu. Tak i sestra Rajmunda za celou komunitu děkuje diecézi, kterou zde zastupuje otec Jiří, za skrytá duchovní i materiální dobra, kterých se sestrám v uplynulých 30 letech dostalo. Otcí biskupovi sestry děkují za jeho hluboký,

upřímný, otcovský přístup, na který nelze zapomenout. Otcí děkanovi Jindřichovi děkují za jeho velkodušnost, se kterou se sester ujal, takže mohly mít každé ráno v kapli mši svatou, a to i díky ochotě a vstřícnosti kněží z okolních farností.

Následně sestra Rajmunda oslovila farníky: „Naši drazí a milovaní farníci, vám děkujeme za lásku vůči nám, která měla a stále má různé podoby. Za ochotu vždy pomoci a podělit se nezištně o materiální dobro. Za úsměv a slova povzbuzení. Za důvěru, s jakou jste svěřovali do našich modliteb svoje problémy, starosti, bolesti, trápení, ale i radosti a úspěchy. Prosíme ale i o odpuštění, jestli jsme i my nějakým způsobem života nebo chováním nevydávaly vždy pravdivé svědectví o nekonečné lásce našeho Boha. A nakonec prosíme, provázejte nás svými modlitbami, zvláště po dobu nastávajících dní. My si vás odneseme ve svých srdcích, zůstanete i nadále v našich modlitbách. Máme vás velmi rády.“

Následovalo srdečné pozvání sester pro všechny zúčastněné na agapé. V mohutném potlesku farníci vyjádřili sestrám svoji vděčnost a díky.

Mons. Jiří Mikulášek přečetl dopis od otce biskupa Vojtěcha. V den, kdy se sestry

loučí s brněnskou diecézí, by chtěl otec biskup z celého srdce poděkovat všem žijícím i zde zemřelým sestrám za vše, co se díky jejich modlitbám, službě a Bohu jen známým obětím proměnilo v obdarování pro druhé a ve prospěch diecéze a bylo i velkým darem pro něj samotného. Viditelným poděkováním bylo i předání medaile sv. Jana Křtitele, kterou otec biskup sestrám věnoval v důvěře, že Pán jim vše stonásobně odplatí.

Provinciál dominikánského řádu P. Lukáš Fošum jménem bratří dominikánů krátce poděkoval za modlitby sester a vyzval farníky, aby nebyli smutní, neboť sestry budou dále žít pro Krista a farnost bude mít i v budoucnu z jejich modliteb duchovní prospěch.

Na závěr pan děkan Jindřich Bartoš sestry ujistil, že kdyby v budoucnu byly někdy v nouzi, tak se ve Znojmě vždy nějaký prázdný klášter najde...

Následovala adorace a Te Deum.

V kapitulním sále a křížové chodbě se farníci se sestrami a duchovními sešli na agapé. Zde probíhalo ještě individuální loučení, vzpomínalo se na uplynulá léta, na otce Ambrože a sestry, které zde působily a jsou již u Boha. Vzájemně se děkovalo s optimistickým výhledem do budoucna, který se opírá o Naději, že Bůh je všude s námi, a všichni se, až nastane příhodný čas, sejdem u Něho.

I když odchod sester mnohé farníky bolí, buďme Bohu vděční za působení sester v našem městě a myslíme i nadále na ně v modlitbách. Sestry, děkujeme vám za čas, ve kterém jsme se mohli vzájemně podporovat na duchovní cestě. Vědomí vaší modlitby se přítomnosti v naší farnosti, v našem městě bylo velmi povzbuzující. Máme vás též velmi rádi.

Marie Lazárková

### Z OBSAHU:

Josef Winterhalder st. ....	4
Loucké sestry varhanice se představují .....	6
Rozhovor s Jiřím Durákem ..	8

## 333 slov

otce Jindřicha Bartoše

**Teprve skončily Vánoce a už se blíží postní doba**

K obnovení vztahu člověka s Bohem, který se narušil hříchem, bylo potřeba nejen, aby se Boží Syn stal člověkem, ale také aby prožil lidský život s jeho obtížemi a bolestmi a nespravedlivým odsouzením k smrti. Pak teprve mohl zmrtevýchvstáním ukázat novou perspektivu lidského života.

Každý rok znovu potřebujeme vstoupit do všech těchto fází Kristova života, aby se na nás mohl účinek jeho poslání co nejvíce projevit. Očekávání a prožitek Kristova narození nás mělo radostně chytit za srdce. Nyní jde do tuhého. Máme před očima trpícího Krista, víme, že nese hříchy naše i celého světa. To musí vzbuzovat soucit, touhu se s ním spojit, nadchnout se pro obrácení života.

Má nás do toho prakticky uvádět rozjímání na Kristově křížové cestě. Proto o Popeleční středě večer budeme zase s křížem procházet městem, aby se to tajemně vtisklo do veřejnosti, která před krátkým časem tak slavila Advent a Vánoce a těsně před tím bude prožívat masopust. Je to logické pokračování, které už není tak lidově přitažlivé, ale o to víc potřebné, aby ti, kteří to chápou, přinesli s sebou v duchu všechny ty ostatní. Pak v tom budeme pokračovat v našich kostelích, abychom to nakonec o Velikém pátku dovršili vyjitím z Granic na horu Hradiště. Ježíš čeká, že se v našem nitru něco pohne a že to nezůstane bez odezvy. Jestliže nám ukazuje, jak nás miluje, musíme my ukazovat podobně, jak nám záleží na něm. Je třeba to prožít v prvé řadě v nitru a pak, když poznáme, jak nás touhy našich smyslů od Krista vzdalovaly, musíme je i navenek znovu začít ovládat duchem. Musí se ukázat, co je silnější. To jsou skutky sebezáporu, postu, odříkání nejen v tom, co je špatné, ale i v tom, co nemusím mít. Odřeknout se zlého je povinnost, ale odřeknout se něčeho navíc, to je teprve láska. Tato láska pak musí dostat mnoho podob v projevu k bližním, protože v nich je Kristus přítomen. Pak obnovou křtu o Bílé sobotě uděláme skutečně další krok v přípravě na Věčnost.

## Zamyšlení z jedné mše svaté

Před několika měsíci se u nás v kostele objevila na nedělní mši svaté mladá žena. Štíhlá slečna či paní postávala vzadu v kostele jako většina náhodných návštěvníků, ale překvapivě nezmizela beze stopy během mše ani vzápětí po svatém přijímání. Příští neděli se objevila znovu. A pak pravidelně všechny další. Dokonce přišla na mši i ve všední den. Mile se usmívá, posadí se do prázdné lavice vzadu v boční kapli a soustředěně se účastní mše svaté, chodí ke svatému přijímání.

Pobíhám vzadu s malými dětmi, a tak mám možnost ji pozorovat. A přemýšlet. Přistěhovala se? Znenadání uvěřila v Boha a začala chodit do kostela? Možná by se cítila lépe, kdyby tu nebyla cizí a nová neznámá. Jak s ní navázat kontakt? Jak to udělat, aby po nějakém čase zase nezmizela stejně anonymně, jako se tu objevila? Můžu přijít a představit se jí, zeptat se jí na jméno, a jestli tu poblíž bydlí, třeba na práci nebo jestli nepotřebuje s něčím pomoci. Zdvouřilost není určitě na škodu, ale vztah se tím nenaváže. Vzpomínám. Kdo ví, kde já sama bych dnes byla, kdyby mne tehdejší „kostelová parta“ nevzala mezi sebe a neustále mne někým nezvali. To je ono, někdy ji pozvu! Ale kam? Jestli má děti, míváme po ně katecheze, dětský den, karneval, ... jenže to asi nemá, nikdy jsem je s ní neviděla. Spolčo bývá dvakrát měsíčně v pátek večer, to asi také nevyhovuje termínově úplně každému. Chtělo by to něco neutrálního. Marně přemýšlím. Ne-

dělní sedánek u kávy po mši nevedeme, na poutě jezdí většinou starší generace, mládežnické spolčo nemáme. Snad kromě farního dne, kam většina lidí nechodí, a úklidu kostela (účast dost podobná) se u nás nic neděje. Když to tak shrnu, živá farnost zrovna moc nejsme. Není se co divit, že lidí v lavicích ubývá.

Pobíhám za dětmi, napomínám je, pozorují okolí. A přemýšlím dál. Když se tak koukám do lavic před sebou, vlastně vůbec nic o většině těch lidí nevím. Sedáváme spolu každou neděli na mši svaté, prožíváme společně jednu z nejdůležitějších věcí celého týdne i života, slavíme Vánoce, Velikonoce i křtiny a nemůžeme se ani oslovit. Známe ty tváře od vidění, ale nevím, jak se ti lidé jmenují, s kým žijí, kde bydlí a pracují, jak tráví volný čas. Nevím nic o jejich vztahu k Bohu, co je trápí, co těší, o tom, zda jim můžu s něčím pomoci, za co se s nimi modlit. A oni nevědí nic o mně.

Se sympatickou mladou ženou zůstávám tedy zatím u milých úsměvů a pokynutí hlavou pokaždé, když se naše pohledy setkají. Také u touhy něco s tím udělat a modlitby – Bože, dej, ať mě něco trkne, je-li to Tvá vůle! A prozatím je mi z toho smutno.

*Máte-li chuť k uvedenému článku napsat nebo sdělit svůj postřeh, napište na e-mail farního zpravodaje:*

*farni.zpravodaj@outlook.cz*

VK

## Postní almužna 2020

Ve Vaší farnosti/kostele či u svého duchovního si můžete vyzvednout skládací papírové postní schránky, a to na 1. neděli postní (1. března), případně i v průběhu postní doby. Doporučujeme odřeknout si např. kávu, cigarety, zákusky, u dětí třeba sladkosti a další požitky, které nejsou pro život nezbytné. Každý pak po své zralé úvaze zhodnotí každý den, nakolik byl ve svém postním snažení a sebezáporu úspěšný a podle toho vloží svou almužnu do schránky.

Jak Postní almužna pomůže?

Výtěžek Postní almužny věnuje Oblastní charita Znojmo na léčbu vážně nemocných a umírajících chudých dětí na Ukrajině, kde dlouhodobě humanitárně pomáháme. Na Ukrajině nemají lidé možnost žádného zdravotního pojištění, a tak jsou nuceni si sami nakoupit zdravotní materiál na operace či ošetření anebo plně hradit veškeré operace, léčebné a zdravotní služby. Tato země je v současné době navíc ještě zmítána válečným konfliktem a nepokoji.

Kdy a kam mám po době postní přinést almužnu zpět?

Na Boží hod Velikonoční (12. dubna)

nebo na 2. neděli velikonoční (19. dubna) doneste papírovou schránku do kostela zpět, kde ji odevzdejte knězi, popřípadě ji můžete odevzdat přímo v sídle Oblastní charity Znojmo (Dolní Česká 1, II. patro, Znojmo).

*Oblastní charita Znojmo*

### OPRAVA

V předchozím čísle našeho periodika byla na titulní straně uvedena chyba v popisku publikované fotografie. Mezi Martinem Sykou a Václavem Havlem zde nesedí Marie Benešová, jak bylo mylně otištěno, ale DAGMAR BUREŠOVÁ (1929–2018), někdejší ministryně spravedlnosti a předsedkyně České národní rady, advokátka a v době normalizace statečná obhájkyň práv mnoha osob perzekuovaných z politických důvodů. Při svém působení se řídila heslem: „Zbabělost by měla být trestná.“ Děkujeme všem všímavým čtenářům za jejich upozornění na řádění novinářského šotka v naší redakci.

# Na návštěvě v jaderné elektrárně a domově pro seniory

Senioři ze sdružení KLAS vyrazili v závěru loňského roku na dva zajímavé výlety, z nichž přináší následující reportáže.

## Jaderná elektrárna v Dukovanech

Ve čtvrtek 7. listopadu 2019 jsme se sešli na farním dvoře, abychom se auty, neboť do Dukovan je dost obtížné spojení, vydali na exkurzi do jaderné elektrárny. Byli jsme objednáni na 11. hodinu, a protože jsme měli ještě hodinu čas, zastavili jsme se ve Slaveticích, kde mají Šplíchalovi chalupu. Byli jsme skvěle pohoštění.

U elektrárny bylo pro množství aut dosti obtížné zaparkovat, ale i to se nám nakonec podařilo. Ve stanovený čas jsme už seděli v kinosále infocentra, kde již 25 roků seznamují širokou veřejnost s provozem a výrobou elektrické energie v této druhé největší jaderné elektrárně o výkonu 2040 MW. Z hlediska bezpečnosti a provozu patří elektrárna podle slov paní průvodkyně k nejstřeženějším a energeticky nejvýznamnějším komplexům u nás. Rozšířili jsme řady téměř tři čtvrtě milionů návštěvníků.

Na názorných trojrozměrných modelech jsme se seznámili s reaktorovým blokem, ukládáním použitého paliva a také nám byly vysvětleny základy jaderné fyziky. Toto infocentrum je vybaveno moderní špičkovou audiovizuální technikou. Byli jsme spokojeni a i paní průvodkyně nás pochválila za náš zájem. Stanovený čas k prohlídce rychle utekl.

Na zpáteční jsme ještě navštívili pivovar v Dalešicích, kde se natáčely některé scény z filmu Postřižiny. Zde jsme si dali

oběd a spokojeni se vydali na zpáteční cestu.

## Domov seniorů v Moravských Budějovicích

Autobusem do Moravských Budějovic jsme se vydali 5. prosince, abychom navštívili Domov pro seniory svatého Antonína, jehož zřizovatelem je Kongregace milosrdných sester sv. Karla Boromejského. V současnosti zde pracují čtyři řádové sestry.

Zde v tomto městě sloužil dům původně jako mateřská škola, dívčí škola a exerciční dům. Po 2. světové válce zde byl zřízen dům pro seniory. V tomto domově se o stařečcích nemluví jako o „klientech“, ale o obyvatelích. Jak nám řekl pan ředitel Ing. Ladislav Chloupek v kapli domova, kde je denně sloužena mše: „Toto má být místo, které zájemcům umožní prožít důstojně stáří s ohledem na křesťanské hodnoty.“

Kapacita je 83 lůžek ve dvou a třílůžkových pokojích. Je bezbariérový a vybavený dvěma osobními výtahy. Je zde zajištěna i strava vařená v moderní kuchyni. Mají i vlastní prádelnu a žehlírnu, kde se starají o prádlo ložní i osobní. Dvakrát týdně sem dochází lékař. Zdravotní a pečovatelskou službu zajišťuje odborný personál. Kolem domu je zahrada okrasná i užitková s ovocným sadem.

Po našem příjezdu nám ve společenském sále zahráli obyvatelé scénku o vodníkovi a podle slov pracovnice pro sociální aktivity Ludmily Čádlové připravují s obyvateli každý rok jiné vystoupení, na které



Senioři si pro svá putování vybírají často pozoruhodná místa. | Foto archiv autora

se vždy těší i děti ze sousední křesťanské mateřské školy, navazující na činnost školy, která zde v domě sv. Antonína byla už před 80. lety.

Název školy Jabula je odvozen od jména popraveného kněze Jana Buly, který se narodil v blízkém Lukově. V jednom ze svých dopisů na rozloučenou páter Bula napsal: „Vychovávejte dobře své děti, abyste se s nimi jednou setkali na věčnosti.“

Připravili pro nás i malé pohoštění, při kterém jsme si povídali s pracovnicemi. Potom už následovala vlastní prohlídka všech částí domova se zasvěceným výkladem sociální pracovnice Mgr. Blanky Balíkové. Protože byla právě doba oběda, tak jsme všude jen nahlédli, abychom „nerušili zažívání“. I tak jsme se zde zdrželi skoro do půl jedné, ale bylo to tak zajímavé, že to nikomu nepřipadalo dlouhé.

Shodli jsme se na tom, že trávení stáří může být kvalitní i v „domově důchodců“, jestliže je naplněno láskou a prožíváno s křesťanskou nadějí.

Milan Šoba

## Betlémské světlo 2019

Tradice Betlémského světla má kořeny v rakouském Linci. Počátek se odvíjí od roku 1986, kdy bylo darováno světlo z betlémské jeskyně lidem, kteří pomohli dobročinné nadaci pečující o lidi se zrakovým a jiným postižením. Později byli do akce zapojeni i rakouští skauti a sídlo Betlémského světla bylo přeneseno do Vídně. Zde se až do současnosti každoročně v předvánočním čase scházejí skautské delegace a odtud je světlo rozvezeno do různých států Evropy. Do Znojma se Betlémské světlo přiváží již od roku 1990.

V předvečer Štědrého dne se ve Znojmě jako každý rok vydávají lidé pro Bet-

lémské světlo, které si pak odnášejí do svých domovů. Abychom i letos Betlémské světlo přinesli, přijali jsme roli jako Josef s Marií, protože očekáváme své první dítě. Shromáždili jsme se před kostelem sv. Kříže. Po přivítání a několika slovech otce Jindřicha zahájil Josef s Marií průvod směrem na Horní náměstí, kde lidé měli možnost zapálit si do svých lucerniček Betlémské světlo. Zde otec Jindřich tuto událost doplnil krátkou promluvou a následně jsme pokračovali Obrokovou ulicí ke kostelu sv. Jana Křtitele, kde znázorňovali živý betlém manželé Venutovi z Popic se svým pátým dítětem. Celým průvodem nás pro-

vázeli andělíčky, tři králové a zároveň zpěv vánočních koled s doprovodem žesťových nástrojů.

Tento krásný zážitek si připomněli i manželé Navrkalovi, kteří před 24 lety představovali svatou rodinu a jejich dcera, současná Marie, malého Ježíška v živém betlémě.

Už teď se těšíme na další rok, kdy pozdravíme svatou rodinu z pozice diváků a rozzáříme naše domovy Betlémským světlem.

Manželé Anna a Vojtěch Polákoví

# Josef Winterhalder starší – tvůrce znojenských kazatelen

O Božím hodě vánočním uplynulo 250 let od smrti sochaře JOSEFA WINTERHALDERA STARŠÍHO, který patřil k nejtalentovanějším barokním umělcům působícím na Moravě. Jeho život byl významně svázán s naším městem, pro něž vytvořil i jedno z nejoriginálnějších děl své doby – kazatelnu v podobě zeměkoule v kostele sv. Mikuláše.

Josef Winterhalder se narodil 10. ledna 1702 ve Vöhrenbachu (Wirtembersko) v rodině se silnou uměleckou tradicí. Sochaři byli jeho dědeček i otec. Sochařské tvorbě se věnovali také jeho dva bratři: starší Antonín a mladší Jan Michael. Josef se nejprve vyučil v dílně svého otce a následně v letech 1726–28 získal vzdělání na vídeňské Akademii – renomované umělecké škole fungující pod patronátem císaře a předních aristokratů.

V roce 1729 přichází Winterhalder do Olomouce, kde krátce na to tvoří šest alegorických soch pro prelaturu premonstrátského kláštera na Hradisku. Od té doby spojí své dílo výhradně s Moravou, kam ho následují i jeho bratři, kteří s ním spolupracují na některých zakázkách.

V průběhu 30. let 18. století stále pracuje pro olomoucké premonstráty, ale také putuje za zakázkami do dalších měst. Pro farní kostel v Uherském Brodě vytváří boční oltáře a na balustrádu dominikánského kostela sv. Michala v Brně dodává čtveřici soch českých a moravských patronů (sv. Václava, sv. Ludmily, sv. Cyrila a sv. Metoděje). Před rokem 1740 se vydává na studijní cestu do Drážďan, přičemž se po cestě zúčastní v Praze souboje s nějakým důstojníkem.

V polovině 40. let pobývá střídavě v Náměšti nad Oslavou a v Brně, kde vytváří početnou figurální výzdobu dominikánského kostela sv. Michala. V Náměšti se podílí především na tvorbě souboru 20 soch andělů a světců lemujících zdejší most a dodává také sochařskou výzdobu do farního kostela a do špitálního kostela sv. Anny.

Od roku 1747 pracuje opět pro dominikány, tentokrát v Uherském Brodě, kde se svým bratrem Antonínem zhotovuje výzdobu oltářů tamního řádového kostela, která je označována za jeden z vrcholů jeho tvorby. Je považován rovněž za autora drobných maleb zobrazujících patnáct rů-

žencových tajemství umístěných kolem milostného obrazu Panny Marie Čenstochovské. (K tomuto kostelu nedávno ze Znojma přesídlily sestry dominikánky.)

Teprve na začátku 50. let se Winterhalder usazuje, a sice ve Znojmě, kam za ním přichází tři děti jeho mladšího bratra Jana Michaela (Josef, Terezie a Anton). Svého stejnojmenného synovce (kvůli odlišení nazývaného mladší) přijal na výchovu v devíti letech a seznámil ho s výtvarnými postupy. Nakonec jej doporučil do ateliéru svého spolupracovníka a přítele Franze Antona Maulbertsche, u něž se mladý Josef vyučil malířem a spolupracoval s ním na řadě zakázek. (Oba malíři vytvořili na Znojmsku řadu významných uměleckých děl.)

Josef Winterhalder starší ve Znojmě příliš nepobýval, protože stále cestoval za svými zakázkami. To mu však nebránilo v tom, aby zde po určitou dobu vedl jakousi domácí akademii, kterou kromě jeho synovce navštěvovali i další začínající umělci.

Počátkem 50. let pracoval opět pro premonstrátskou kanonii Hradisko u Olomouce, tentokrát na nedochované výzdobě konventního kostela, refektáře a ambitů. Na tamní Svatý Kopeček spolu s bratrem Antonem vytvořil monumentální sousoší sv. Norberta (1753). Na konci 50. let pak dodává do kostela sv. Martina v Třebíči sochařskou výzdobu pro hlavní a dva vedlejší oltáře.

Kolem roku 1760 působí ve Znojmě, kde zhotovuje kazatelny pro farní kostel sv. Mikuláše a pro dominikánský kostel Nalezení sv. Kříže. U Svatého Mikuláše spolupracuje s vídeňským malířem J. I. Mildorferem také na výzdobě kaple Dítěte Ježíše (dnes Panny Marie Pasovské), která se řadí mezi nejhodnotnější drobné sakrální objekty na Moravě.

Ve Znojmě krátce pracuje ještě pro františkány a s F. A. Maulbertschem tvoří nedochovanou výzdobu letního refektáře v louckém klášteře. Bývá mu také připisováno autorství sochy Immaculaty stojící původně na starém šaldorfském mostě, dnes umístěné u vstupu do znojenského hradu. Ke konci života se ještě podílí na tvorbě hlavního oltáře v kostele sv. Tomáše v Brně a navrhuje uměleckou výzdobu interiéru starého cisterciáckého kostela v Předklášteří u Tišnova.

Josef Winterhalder starší celý život udržoval kontakt s uměleckým centrem podunajské monarchie – Vídní, kam se také často vracel. Při jednom ze svých pobytů zde u své neteře Terezie 25. prosince 1769 umírá.

Tento sochař, který se nikdy neoženil, zůstal celý život plně oddán umělecké tvorbě, která dodnes zůstává dokladem je-



Unikátní kazatelna ve tvaru zeměkoule vznášející se v prostoru kostela sv. Mikuláše | Foto archiv redakce

ho velkého talentu a pile. Jeho životopisec ho charakterizoval těmito slovy: „Jeho povaha byla jako jeho postava: mužná, vážná, velká, ctihodná, poctivá, sečtělá, hospodárná, vtipná, nábožná, laskavá...“

## Kazatelna v kostele sv. Mikuláše

První doloženou prací Josefa Winterhaldera staršího ve Znojmě je kazatelna farního kostela sv. Mikuláše znázorňující dílo stvoření. Její netradičně pojaté řečniště má tvar zeměkoule, na níž jsou vyobrazeny kontinenty protnuté rovníkem, poledníkem a diagonálně orientovanou kružnicí. Znázornění zemské pevniny přesně odpovídá dobovému geografickému poznání, vyobrazeny jsou dokonce i velké řeky a jezera. Zeměkoule tak zřetelně připomíná globus.

Nad řečništěm kazatelny se vznáší postava Boha Otce zachyceného ve stvořitel-

ském gestu obklopeného oblaky, sluncem, měsícem, hvězdami a anděli. Na stěně mezi řečništěm a stříškou je umístěn reliéf s vyobrazením Adama a Evy u Stromu poznání představujících završení stvoření.

Kazatelna je velmi citlivě zakomponovaná do gotické architektury chrámu, kterou (na rozdíl od mohutných barokních oltářů) zdařile doplňuje. Působí dojmem, jako by se vznášela v prostoru, čehož umělec mimo jiné dosáhl skrytím přístupového schodiště. Na jeho zábradlí pak zanechal svoji signaturu.

Koncepce kazatelny pravděpodobně vzešla ze vzdělaného prostředí louckého kláštera, který nad kostelem sv. Mikuláše držel patronát a vykonával zde duchovní správu. Předlohou pro ni se stal zřejmě svatostánek v rakouském poutním místě Maria Zell, který má rovněž podobu zeměkoule. Pojetí kazatelny odpovídá dobovým osvícenským idejím, které byly sdílené v louckém klášteře vedeném opatem Hermenegildem Mayerem a které si rovněž osvojil i Winterhalder. Boží řád obsažený ve stvoření je zde odhalován lidským rozumovým poznáním.

Svatomikulášská kazatelna ale nezobrazuje jen dílo stvoření, ale bezpochyby symbolizuje také celý svět – tedy všechny země a jejich národy, které se mají stát adresáty křesťanského učení. Ježíšova slova: „Jděte do celého světa a kažte Evangelium všemu stvoření,“ jako by se v výstupem kněze na zdejší kazatelnu přímo zhmotňovala.

## Kazatelna v dominikánském kostele

Zeměkoule se objevuje i na druhé ze znojemských Winterhalderových kazatelein, a sice v dominikánském kostele Nalezení sv. Kříže. Zde v podobě modré koule prostupuje oblačnou stříškou nad řečništěm kazatelny. Na zeměkouli stojí zakladatel Řádu kazatelů sv. Dominik, který je vyobrazen, jak vysílá své spolubratry hlásat Evangelium. U jeho nohou se sklání dva dominikánští řeholníci a on jim žehná a podává růženec, odkazující na modlitbu tradičně spjatou s tímto řádem. Součástí stříšky je i pes s hořící pochodní. Vyobrazení připomíná sen Dominikovy matky, která v téhotenství viděla psa, který zapaluje svět.

Zadní strana řečniště je ozdobená velkým sluncem, zřejmě symbolizujícím světlo vycházející z hlásaného Evangelia. Vedle řečniště stojí postavy dvou dominikánů, z nichž jedna drží hůl a druhá otevřenou knihu – atributy symbolizující misijní a kazatelské poslání řádu. Řečniště a schodiště obepínající kostelní pilíř jsou zdobené umělým narůžovělým mramorem s rokokovým dekorem.

Že znojemští dominikáni zadali právě tvorbu kazatelny ve svém řádovém kostele uznávanému umělci, nebylo jistě náhodou. Vždyť právě kázání považovali za své hlavní charisma.

Ondřej Lazárek



Zeměkouli najdeme i na kazatelně dominikánského kostela. | Foto archiv redakce

Literatura: M. Pavlíček: *Josef Winterhalder st.*, T. Valeš: *Příběhy slávy a zapomnění*, M. Šálek: *Barokní sochaři ve Znojmě*

## Neustále na cestě, ale nikdy nezbavení kořenů

Nový rok jsme již tradičně strávili s ekumenickou komunitou Taizé na jejím evropském setkání. Přelom roku si už nedokážeme představit bez zpěvů typických pro tuto komunitu v různých evropských jazycích, workshopů a objevování krás některého z evropských měst. Minulý rok jsme zavítali do Madridu a tentokrát jsme se z České republiky vydali na sever. Byli jsme přijati ve Vratislavi, kde jsme byli ubytováni v polských rodinách. Na vlastní kůži jsme se tak mohli přesvědčit o pověstné pohostinnosti našich sousedů, u kterých se říká „gość w dom, Bóg w dom“ („host do domu, Bůh do domu“). Setkání ovšem primárně nebylo jenom o jídle. Jako každý rok byla naše pouť naplněna návštěvou památek, diskuzemi nad texty z Bible, modlitbami a rozjímáním. Každé ráno začalo ranní modlitbou v domovské farnosti, do které jsme byli přiděleni. Obsahem těchto ranních modliteb stejně jako všech ostatních modliteb komunity je především zpěv písní z Taizé, které jsou známé neustálým opakováním krátkého textu. Po ranní modlitbě následovala diskuze nad myšlenkami setkání. V každé z těchto skupin bylo záměr-

ně co nejvíce národností, abychom se na předmět naší diskuze dokázali dívat z co nejvíce různých pohledů. Hlavní myšlenku diskuzí i naší pouti shrnuje motto setkání „Neustále na cestě, ale nikdy nezbavení kořenů“. A jelikož se v Polsku ve Vratislavi naposledy konalo evropské setkání těsně po pádu komunismu v roce 1989, tak jedna z dalších myšlenek byla o snaze, aby jednota a solidarita rostly, a dále o našem dílu zodpovědnosti za svět. Po ranních skupinkách následovaly polední modlitby a odpolední workshopy. Den jsme pak zakončili večerní modlitbou, která byla na různých místech ve městě. Měli jsme to štěstí, že jsme se jednou modlili v Hale století. Tato hala je známá tím, že v době svého postavení v letech 1912-1913 měla největší kupoli na světě, a i díky tomu je nyní zapsána na Se-



Znojmáci na setkání Taizé v polské Vratislavi. | Foto archiv autora

znamu světového dědictví UNESCO. Všechny tyto modlitby, diskuze a rozjímání nám pomohly si před novým rokem srovnat myšlenky a udělat další krok na naší duchovní cestě. A když budeme mít štěstí, tak příští rok zopakujeme to stejné v Turíně!

Vojtěch Kania

# Sestry varhanice z Louky

V rámci našeho varhanického seriálu jsme tentokrát zamířili do farnosti Znojmo-Louka. Chceme vám představit sestry varhanice Lucii Kosíkovou Weissovou a Kateřinu Majerovou. Celá rodina Weissových je ve farnosti aktivní. Rodiče působí jako lektoři, obstarávají květinovou výzdobu, zapojují se do úklidu a dalších prakticko-technických záležitostí ve farnosti. Lucka vede příležitostný sbor. Nejmladší bratr Marek kromě občasného hudebního doprovodu ke mši také ministruje. Kateřina na některé otázky úmyslně neodpovídá, protože ve všem podstatném souhlasí se sestrou Lucií.

## Kdy jste poprvé usedly na varhanickou lavici?

**Lucie:** Abych pravdu řekla, ještě si nepříjdu tak stará, ale patřím ve Znojmě asi k služebně nejstarším varhaníkům: o Vánocích 2019 jsem „slavila“ přesně čtvrtstoletí u louckých varhan. Ještě teď si živě pamatuji, jak jsem byla na podzim 1994 pozvána jako devítiletá, abych se připojila k dalším holčákům ve farnosti a zpívala v nově založeném sborečku. Brala jsem to tehdy jako velkou čest, že mě ty „velké“ vezmou mezi sebe a že budu moci také svým způsobem přispět k pěknější mši. Když pak naše vedoucí Petra Pospíchalová, která toho času také varhانیčila, zjistila, že se učím hrát na klavír, usoudila, že by se hodil nějaký doprovod, dostala jsem příležitost zúročit to něco málo, co jsem už uměla na klavír. Jako úplně první jsem nacvičila Veselé vánoční hoddy a hrála je dokonce s pedály (každou nohu položenou na jednom a střídala tak jen bas k tónice a dominantě zjednodušeného doprovodu). Zpočátku jsem jen doplňovala hraní svých starších kolegyně, až mi bylo ve dvanácti letech svěřeno hrát zcela sama (a bez dozoru) poutní mši 15. srpna. V tom roce jsem také dokončila první znojemský kurz pro varhaníky (pod Musica Sacra). Byla jsem v té době vděčná svým oběma učitelkám klavíru, že i při mých hodinách v ZUŠce zohledňovaly, že se neučím na klavír jen pro sám klavír, a vybíraly mi často skladby použitelné dobře na oba nástroje.

**Kateřina:** Poprvé jsem začala hrát ve svých 12 letech pod vedením Luci a myslím, že jsem hrála písničku Bože před Tvou velebností a poté Otče náš.

## Jako varhanice už máte mnoho zkušeností. Jste ještě někdy při hraní nervózní?

**Lucie:** Při obvyklé mši vůbec ne. Za ta léta už se člověk skutečně naučil „v tom chodit“,

až si někdy vyčítám, že se na to příliš spoléhám a aktuálně zrovna moc času přípravě nevěnuji. Nervózní pak paradoxně bývám tehdy, když do hraní víc investuji – více mi záleží, jak to dopadne. A samozřejmě také s vědomím, že mě poslouchá někdo, kdo mou hru může kompetentně posoudit (při klasické mši se totiž dá hodně drobných nedostatků před průměrným laikem schovat ☺). **Kateřina:** Mám to podobně jako Luci.

## Vedli vás k hudbě rodiče nebo to byly vaše touhy?

**Lucie:** Obojí. Myslím, že první bez druhého by dlouho nevydrželo a druhé bez prvního předpokládá hodně velkou odvahu a touhu. My měli štěstí, že rodiče umění považovali za důležitou součást života a snažili se v nás podporovat naše talenty. Tatínek spíš směrem do výtvarna a maminka do hudby (bez toho, že by si nás vzájemně pro to své „přetahovali“). Že jsme se nakonec dostaly až ke hře na varhany a převzetí zodpovědnosti za hudební aktivity v naší farnosti, bylo pak logickým vyústěním postoje naší rodiny, že naše dary nemáme nikdy jen pro sebe.

Bohužel mé rozhodnutí pro architekturu znamenalo, že se hudba a s ní varhany dostaly na druhé místo, což mělo za následek i to, že se často musím smířit s nedostatkem času na cvičení a na další vzdělávání. Má profese je totiž sama náročná na čas: není to „jen zaměstnání“, člověk jí žije i ve svém soukromém životě, neustále se musí něčemu učit a někdy se práce na projektech nakupí natolik, že volný čas, spánek atd. jde stranou. Všim kolem hudby pak „přepínám“ a odpočívám. Zároveň mě těší zprostředkovávat hrou, co se mně osobně líbí, také ostatním, vytvářet atmosféru a také dávat příležitost ostatním se v hudbě realizovat a spojit.

Na druhou stranu jsem se i díky svému studiu a praxi architektury dostala do situací, kdy jsem mohla své hraní uplatnit, případně přes hraní/zpěv se lépe sblížit se stejně naladěnými lidmi. Během stáže ve Frankfurtu nad Mohanem jsem se na rok mohla stát členkou sboru Vocalensemble při Liebfrauenkirche, díky čemuž jsem se mohla seznámit více s (nejen) britskou sborovou tvorbou a použít něco z toho i v našem sboru. Jako stážistka v architektonické kanceláři v italském Janově jsem mohla zase krátce působit jako varhanice v karmelitánském kostele Santa Anna (aniž bych uměla nějak rozumně italsky, takže jsem byla celou mši odkázána na seznam



Sestry varhanice Lucie a Kateřina hrající na starobylé loucké varhany. | Foto archiv respondentek

a na posunky zpěváka bratra Andrey, kdy začít hrát...) a objevila tak jižní renesanční a barokní autory, které jsem po návratu interpretovala na náš středoevropský nástroj.

**Kateřina:** Jako sestra Luci jsem se ve farnosti ve všem ráda zapojovala – ve sboru, ve hře na varhany, účastnila se některé roky i v místních koncertech. Doted' si ráda zazpívám a jsem ráda za tuto zkušenost, ale v poslední době jsem hodně omezila varhanickou službu kvůli své vlastní rodině a s tím spojenými starostmi.

## Jste už také matky. Přály byste si, aby se také vaše děti věnovaly hudbě?

**Lucie:** Určitě ano. Hudba je v životě velkým obohacením. Své nadšení z aktivního věnování se hudbě bych ráda předala dál. Spíš jsem si říkala, že nevím, co bych dělala, kdyby to nakonec z nějakého důvodu nešlo – v případě většího zájmu o něco úplně jiného, neschopnosti atd.

Velké dilema pro nás obě ale už léta představuje otázka trochu jiná: zda bychom si přály, aby naše děti dělaly přesně to, co my. Tedy hrály právě na varhany, převzaly roli varhaníka se vším, co k ní patří, organizovaly, vedly sbor... Souvisí to totiž s tím, jak různě vnímáme svou službu, co vše v životě člověka ovlivňuje a jak ho definuje. Asi by mi nestačil celý prostor pro tento rozhovor, abych na naši otázku včetně výčtu všech pro a proti odpověděla, tak se budu snažit o stručnost a shrnutí za obě z mého pohledu. Jak jsem již zmiňovala dřív, mé rozhodnutí nejdřív jen pro hraní

na varhany v devíti letech a postupné přebírání odpovědnosti, abych poté, co mě starší kolegyně ze studijních důvodů svou službu opustily, ve svých šestnácti letech měla na starosti celkově hudbu v našem kostele. Znamenalo to pravidelnou účast na všech místních varhaních (kdo bude hrát, když jako studentky různě dojíždíme, ve všední dny jsme ve škole..., náš šatovský filiální kostel přišel o varhaníka a alespoň o nedělích a svátcích by tam bylo dobré vypomoc...?), osobní přípravu na hraní, výuku novinek, přípravu repertoáru sboru, hledání termínů zkoušek, spoustu času v kostele a na faře navíc atd. Tento čas přináší na jednu stranu radost, na druhou stranu jej někde musíte brát. Jako dítě jsem vlastně negativa až tolik nevnímala, resp. kromě toho krásného pocitu, když sedíte za varhanami a kostelem zní vaše hra, mě bavilo, že povinnost s sebou nese i důležitost, že se mohu realizovat, přes hudbu navazovat nové kontakty. Neuvědomujete si, že je to třeba vykoupené tím, že od vás rodiče nemohou doma čekat pomoc, když doma kvůli hraní nejste. Že kvůli tomu, že „někdo hrát musí“ (ať už při pravidelné mši, tak při předem plánovaných sobotních svatbách nebo nečekaných pohřbech), nemůže celá rodina na celovíkendový výlet/dovolenou (v našem případě ještě znásobený problém dvěma varhanicemi v jedné rodině a dalšími službami). S věkem a dalšími závazky (studium a zaměstnání v jiném městě/jiné zemi, vlastní vztah a později rodina, kdy jste vy tím rodičem, co musí doma uvařit a zároveň hrát na druhé nedělní mši...) rostou i vnitřní otázky jako: proč co děláte, kde jsou hranice vašich povinností, co si vy sami myslíte, že musíte a fungovalo by i bez vás. Možná by se na všechno dalo dívat ještě trochu jinak, kdyby se nejednalo o skutečnou službu, tedy činnost bez odměny (kromě klasické katolické měny). Opět vděčím svým rodičům, že vše automaticky nezpěňují ☺ a mohu se tak často těšit z pěkného pocitu z „dobrého skutku“. Ale myslím, že pro náš případný varhanický dorost (obzvláště v rámci konkurence třeba praktického využití dechových nástrojů ve výdělečných hudebních souborech) by mohla být pěknou motivací i vděčnost farního společenství projevená v malém hmotném ohodnocení.

Mou aktuální osobní odpověď je tak pravděpodobně něco ve smyslu, že bych si přála, aby mé děti mohly zakusit stejnou radost z hudby, z předávání této radosti, z možnosti mít svůj úkol, pro který byly Bohem obdarovány, a dobře jej plnit. Aby je tato radost podporovala ve chvílích nejistot a ztráty chuti. Ale také, aby poznaly svobodu vnitřní (od přehnaného pocitu zodpovědnosti a nutnosti stále něco plnit, od někdy zbytečné pokory) i vnější (od očekávání ostatní společnosti) a třeba i úplně obyčejné a praktické ohodnocení jejich vůbec ne samozřejmé služby.

### ***Na jaké nástroje kromě varhan ještě hraje?***

**Lucie:** Oficiální hudební vzdělání mám jen ve hře na klavír, které jsem absolvovala dva cykly, tedy 11 let (plus jeden navíc) na znojemské ZUŠ. Přejít na varhany byl takový více méně samoučný, ale určitě mi v prvních letech pomohl zvláště v liturgice a hudební teorii tehdy pořádaný kurz pro varhaníky. Znamenal pro mě určité nakopnutí k dalšímu vlastnímu prohlubování znalostí a schopností. Klavír se pro mě později stal cvičným nástrojem před tím, než zkouším novinky v kostele, a také doprovodným nástrojem sólové hry mých sourozenců. Jinak hraji na zobcové flétny. Touhu hrát také na příčnou flétnu nakonec dotáhnul do zdárných konců místo mne můj bráška. Kytaru na úrovni doprovodu zpěvu při táboráku (nebo dětské mši) bych raději moc nezmiňovala, stejně jako období, kdy jsem se rámci nadšení ze staré hudby snažila naučit hrát na šalmaj. (Je to, co se hlučnosti a ostrosti zvuku týče, velmi praktický hudební nástroj na vysokoškolskou kolej ☺.) A pak ještě můj altový hlas.

**Kateřina:** Absolvovala jeden cyklus hry na klavír taktéž u E. Plachetkové a 2 cykly hry na hoboj u Williho Türka, který měl taktéž vliv, že jsem začala kurz pro varhaníky. Jsem taktéž samoukem na zobcové flétny, v středoškolských letech jsem amatérsky doprovázela dětské mše na kytaru.

### ***Který druh hudby je vám blízký?***

**Lucie:** K poslechu mám ráda hodně širokou škálu hudby od „klasické“ (obzvláště od středověku po baroko, britské autory přelomu 19./20. století jako R. Vaughana, Williamse, G. Holsta, E. Elgara... po současné autory jako O. Gjeilo, E. Whitacre, J. Rutter, B. Chilcott atd.), přes rock (Jethro Tull, Genesis, Yes...), swing, po folkovou, světovou a jinak alternativní hudbu (Asonance, Tomáš Kočko, Plíhal... Gaelic storm).

**Kateřina:** Jsem ovlivněna tím, co poslouchali rodiče a sourozenci, takže z velké části mám ráda podobné styly a skupiny. Jelikož jsem hrála a občas ještě hraji na hoboj, měla jsem mnoho oblíbených skladeb z baroka a romantismu.

### ***Máte oblíbené skladby, které rády hraje?***

**Lucie:** Z kancionálu nejraději hraji písně s Pololánikovými (322, 519) a Ebenovými (312, 902, 907, 910, 927, 928) nápěvy. Stejně jako melodie a harmonie jsou pro mě v případě písní důležité i texty (jako třeba nádherná Renčova báseň Ty Boží lásko 425) a oba autoři zhudebníjí ty obzvláště pěkné. Zároveň se mi líbí i mnohé ze starších renesančních a barokních (např. adventní rorátní, 514, 520), na které se na našich varhanách dobře improvizuje.

Z ostatních varhaních skladeb jsem si oblíbila v poslední době italskou a španělskou starou hudbu od autorů jako B. Storace, G. Frescobaldi, G. Pachelbel, D. Scarlatti,

P. Bruna, pak třeba J. P. Sweelincka, české baroko: J. C. F. Fischera, J. K Vaňhala a další.

### ***Kromě hry na varhany organizujete i mnoho dalších hudebních akcí ve farnosti. Co vám přináší největší radost?***

**Lucie:** Nejen hudebních ☺, ale ano, ty hudební přirozeně čím dál více převažují, čím méně kapacity na organizování máme. Cyklus adventních koncertů v aktuální podobě čtyř sobotních večerů věnovaných různým hudebním stylům a uskupením jsme pořádaly v roce 2019 již po devatenácté a myslím, že se staly postupně pro mnoho návštěvníků samozřejmou součástí adventní doby. Každý rok od chvíle zavedení Noci kostelů v České republice se také snažíme nabízet v našem kostele celovečerní program, kdy se nejedná jen o hudební vstupy, ale i o komentované prohlídky, představení našich varhan, hry pro děti a krátká osobní setkání s návštěvníky. Pro mě osobně bylo zatím nejnáročnějším počinem vydání CD s nahrávkami našich varhan (2011), abychom je ještě trochu víc zviditelnili. Dá se říct, že se všechno, co těší nás, pokoušíme nabídnout na jednu stranu interně – pro farnost, na druhou pak externě – za farnost. A největší radost přináší pak pocit, že naše snahy nebyly marné.

**Kateřina:** V poslední době se neangažuji v organizování, ale z počátku jsem byla jedna z účastnic koncertů. Poslední roky vypomůžeme se zpěvem v našem občasném sborečku.

*ptala se Eliška Juráková*

**Lucie Kosíková Weissová** vystudovala dvojjazyčné gymnázium ve Znojmě a Fakultu architektury na ČVUT v Praze a pracovala téměř 9 let jako architektka ve dvou vídeňských ateliérech. Aktuálně se stará o svého pětiměsíčního syna a dává si menší mezeru od projektování (tedy minimálně od toho výdělečného). Absolvovala dva cykly hry na klavír na ZUŠ Znojmo pod vedením L. Piknerové a E. Plachetkové. Přestože se svou profesí nezaměřila přímo na hudbu, přinášel jí její obor inspiraci a zajímavá setkání i na poli hudebním. Věnuje se také aktivně i pasivně výtvarnému umění, historii, teologii a neustále bojuje s omezením ve formě času... nebo darem, aby se naučila vybírat a investovat jen do důležitějšího?

**Kateřina Majerová roz. Weissová** studovala gymnázium ve Znojmě a obor Zahradní a krajinný architekt na Mendelově univerzitě. Pracovala krátce, protože v roce 2015 se jí narodila dcera Ráchel a v roce 2019 syn Benjamín. Mimo hudbu ráda tančí, něco vytváří, kreslí a maluje, čte knihy, ale poslední dobou na to není moc času.

# Krize může být také příležitost

Rádi bychom vám představili další zajímavou osobnost. Ing. JIŘÍ DURÁK dlouhé roky působil v Domově pro seniory Jevišovice jako ředitel. Nyní je v důchodu a můžete ho potkat ve farnosti Znojmo-Louka, pokud není zrovna někde na cestách po světě.

## Jaké jste měl dětství?

Rodiče pocházeli z chudých rolnických poměrů z horské oblasti moravského Slovácka. Zde založili rodinu a hospodařili. Po roce 1945 se v rámci osídlování přestěhovali na Znojensko (do obce Strachotice). Otec byl podnikavý, a tak se mu dařilo úspěšně hospodařit a do poslední chvíle se bránil vstupu do družstva. Násilím byl donucen vzdát se hospodářství a museli s matkou pracovat na státním statku. Bylo nás devět dětí a doma jsme museli pomáhat a zejména "otročit" na polích statku (řepa, okurky atd.). Našli jsme také chvílku na zábavu s ostatními dětmi v okolí. Byli jsme vychováni v tradiční křesťanské rodině a víra pro nás byla mnohdy určitým vzdorem proti komunistickému režimu.

## Čím jste chtěl být jako malé dítě?

Neměl jsem nějak vysněné povolání, inklinoval jsem k hudbě a zajímala mne také technika. Studoval jsem na střední škole, obor telekomunikace. Vzpomínám si, že před maturitou se pan farář obrátil na matku, zda bych nechtěl studovat na kněze, a ona mu odpověděla: „Pane faráři, ten vymetá všechny zábavy v okolí, farářem by těžko mohl být,“ a tím to bylo uzavřeno. Šel jsem pak studovat dále v oboru do Žiliny na vysokou školu dopravní.

## Jak se vyvíjel Váš vztah ke starým a nemocným lidem?

Žili jsme v široké rodině, jezdili jsme na prázdniny pomáhat k prarodičům, matka doma dochovala svoji maminku, a tak jsme to vnímali jako přirozenou součást života.

## Představoval jste si někdy, že budete ředitelem Domova pro seniory?

Tak to mě nikdy nenapadlo, vlastně jsem ani pořádně nevěděl, jak to funguje.

## Jak jste se tedy k funkci ředitele nakonec dostal?

Po škole jsem pracoval v oboru u Spojů, což byla taková polovojenská státní organizace. Byl jsem opakovaně atakován, abych vstoupil do KSČ, což jsem kategoricky odmítl, čímž jsem si zablokoval možný kariérní postup. Nátlak se stále stupňoval, a tak jsem se rozhodl odejít. Samozřejmě,

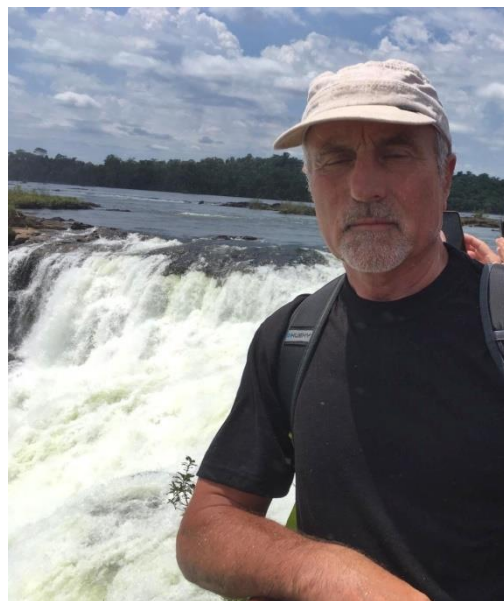
že v posudku jsem měl uvedeno, že jsem protisocialisticky zaměřený, a měl jsem velký problém najít jiné zaměstnání. O nějaké manažerské pozici v době komunismu jsem nemohl vůbec uvažovat. To se mi naplnilo až po roce 1989, kdy jsem na základě výběrového řízení nastoupil do znojenské firmy, která byla na pokraji kolapsu, jako krizový manažer, což bylo velmi náročné a hlavně nevděčné. Firmu se podařilo revitalizovat a za pár let stabilizovat. Po 17 letech jsem byl donucen firmu opustit, protože jsem otevřeně kritizoval nemorální chování majoritního akcionáře. Tak jsem se podruhé v životě ocitl jako nezaměstnaný. Jak se říká, „krize může být také příležitost“, a tak mne tato tvrdá zkušenost posunula od podnikatelského prostředí do oblasti služby druhým lidem.

## Do Domova pro seniory v Jevišovicích.

Opět na základě výběrového řízení jsem nastoupil na pozici ředitele Domova pro seniory. Vzhledem k tomu, že před mým příchodem byl v Domově jmenován pouze zástupce ředitele, byla tam situace trochu chaotická, ale to se podařilo rychle vyřešit. Domov Jevišovice je umístěn v pěkném prostředí, v zámku uprostřed 23 ha lesoparku. Zámek není v dnešní době ideální pro bydlení, zejména pro seniory. Tak jsem se nejdříve zaměřil na bezbariérové opravy, především instalace výtahu a úpravy sociálních zařízení. Také kuchyně byla značně zastaralá, a tak se provedla její kompletní rekonstrukce. Dále jsem se zaměřil na postupnou výměnu oken, které byly mnohé v havarijním stavu, a na fasádu budovy. Tu jsem stačil připravit projektově, finančně zajistit zahájení a předat mému nástupci. Vlastní realizace oprav byla relativně snadná, ovšem získání financí a hlavně boj s památkáři byl někdy úmorný. Nejvíce si ovšem cením toho, že se podařilo vytvořit dobrý tým spoluzaměstnanců zaměřený především na základní poslání domova, tedy službu klientům, což bylo na základě auditu oceněno certifikátem „Vážka“ uděleným Gerontologickou společností.

## Jste věřící člověk. Jak se vám dařilo skloubit víru s Vaším povoláním?

V době komunismu jsem měl víru tak trochu jako obranný štít proti této zvrhlé ideologii a nevím, jak bych bez ní obstál. Po roce 1989 jsem s tím neměl žádný problém, ale přineslo mi to trpkou zkušenost, že mnohdy se lidé vírou zaštiťovali, ale zdaleka podle ní nejednali, a tak jsem opatrný na tzv. „kostelové lidi“. Naopak jsem byl mnohdy příjemně překvapený, že lidé, kteří se považovali za ateisty, se chovali tak, že by mohli být příkladem mnohým „zbožným křesťanům“.



Jiří Durák u vodopádu Iquazu. | Foto archiv respondenta

## Jak vidíte budoucnost domovů pro seniory? Máte nějakou představu, kterou jste ve svém zaměstnání nestihl naplnit?

Vše lze zneužít, a tak je to i v sociálních službách, kde se tzv. „přepečovává“. Jsou tam umístěováni klienti, kteří by s malou pomocí byli schopni zůstat doma. V podstatě jsou tam „odloženi“, protože rodiny se o ně nechťejí starat. Je to problém mezigeneračního a rodinného soužití a také možná tzv. „odplata“ za umístěování malých dětí do jeslí a školek.

## Rád cestujete. Kde všude jste byl?

Cestovat ve větší míře jsme začali se ženou až v důchodu, protože dříve na to nebyl čas kvůli práci a dětem. Splnili jsme si cestovatelské sny, procestovali jsme skoro celou Ameriku, byli jsme v Himaláji na treku, v JV Asii, na Novém Zélandu a v Austrálii, Arménii a Gruzii, cestovali jsme po Evropě, ale především také v Izraeli.

## Co bylo pro Vás v cizích zemích nejzajímavější?

Je to především o poznávání lidí, kultury a přírody, což nesmírně obohatí a dá to širší nadhled. Zajímavých míst byla spousta, ale nejzajímavější pro nás bylo navštívit místa, kde žil a působil Ježíš, a proto jsme tam byli už dvakrát a rádi bychom se tam ještě znovu podívali.

## Nyní už jste sám v důchodovém věku. Jaké máte plány?

Říká se, že nejvíce se Pán Bůh směje našim lidským plánům. Proto nic moc neplánujeme a s přiměřenou vlastní aktivitou bereme vše, jak přijde.

za rozhovor děkuje Eliška Juráková



# Zapomenutá kaple bude opět ozdobou Znojma

Ulice Napajedla, známá také jako Trenperk, se svažuje ze starého města strmě dolů k Dyji. Kdysi bývala pravděpodobně více frekventovaná než dnes. Byla po ní hnána stáda dobytka k napajedlům a žízňiví občané města mířili do některého z oblíbených hostinců u řeky. Ve volných dnech se tudy chodilo na procházky do romantického říčního údolí a vedla tu i cesta za prací, neboť podél břehů se nacházely prosperující koželužny. Na ně dnes upomíná jméno další ulice – Koželužská.

Právě po koželužském mistru Bauerovi nám na Trenperku zůstala trvalá památka. V roce 1831 nechal postavit kapli, která se stala ochranou pro starší, do té doby pod širým nebem stojící barokní sousoší Piety. Bolestná Madona s Kristem v náručí je umístěna na kamenném oltáři, v jehož výklenku je plastický reliéf svaté Rozálie, uctívané jako patronky proti moru. Sochařská výzdoba interiéru byla později doplněna o sochy sv. Šebestiána a sv. Rocha.

Postupem času však hodnotná klasi-

cistní kaple ztrácela na významu a peněz ani vůle k její údržbě se nedostávalo. Obětavě o ni, v mezích svých možností, pečoval v sousedství bydlicí pan František Weiss. Město Znojmo, které je současným majitelem stavby, nechalo již před delší dobou restaurovat některé sochy a došlo i na opravu střechy a venkovní fasády. Interiér však nezadržitelně chátral. Z tohoto důvodu se členové Nadace pro obnovu církevních památek děkanství znojemského dohodli, že se přičiní o jeho záchranu.

Finanční prostředky na projekt byly poskytnuty z individuální dotace města Znojma, v letech 2018 a 2019 to bylo již 250 tis. Kč. Nejprve došlo k obnově vstupního kamenného portálu, štítu stavby i původní kovové mřížce ve vstupu. Práci provedl kamenický mistr MgA. Jiří Helma. Následně přišla na řadu obnova vnitřních omítek.

V rámci této etapy prací byly sejmuty v nejnútnejším rozsahu nepůvodní a degradované omítky a ponechané plochy byly

zpevněny injektáží. Současně byl proveden průzkum na původní výmalbu. Této odborné restaurátorské práce se ujal restaurátor a malíř MgA. Marek Urbanovský se svými žáky. Velkým překvapením byl objev starší iluzivní výmalby, doposud ukryté pod novější vrstvou malby. Části této romantické výmalby jsou natolik dobře zachované, že po retuši mohou posloužit jako vzor pro doplnění maleb v místech, která nahloval zub času.

V letošním roce hodlají členové nadace pokračovat v započatém díle. Obnova iluzivní výmalby spolu s očištěním a restaurováním sochařské výzdoby, opravou dřevěných lavic a kamenné podlahy by měla být závěrečnou etapou stavebních prací. Poté se kaple, zasvěcená Panně Marii Bolestné, opět zaskví v plné kráse. K radosti koželuha Bauera i nás, kteří s úžasem vnímáme zkamenělou historii královského města Znojma.

*Eva Jurmanová*

## FARNÍ HŘIŠTĚ

Milí čtenáři!

Nakreslili jsme pro Vás do tohoto čísla pěkný obrázek s jednou známou biblickou událostí. Co se ale nestalo :) Spadl nám na zem a rozbil se na několik kousků. Dokážete i tak poznat, o jakou událost se jedná? Pokud ne, zkuste šáhnout po nůžkách a obrázek si zase poskládejte. Ale neříkejte to prosím šéfredaktorovi. Dostali bychom vynadáno, že Vás nabádáme k ničení tohoto výtisku zpravodaje :)

*Vaši PaKLíci*



## Stalo se – krátce

### Prohlídka svatováclavské kaple

V neděli 10. listopadu se uskutečnila Svatomartinská komentovaná prohlídka tzv. kaple sv. Václava v sousedství chrámu sv. Mikuláše, které se navzdory chladnému počasí zúčastnilo asi 100 osob. Během prohlídky bylo možné nahlédnout i do bývalé kostnice v podzemních prostorách a vystoupit do krovu. Návštěvníci se prostřednictvím oblíbeného průvodce Jiřího Kacetla dozvěděli řadu zajímavých i zcela nových informací o tajemné stavbě opředené mýty a záhadami. Pro děti byl připraven zábavný komiks o životě sv. Martina.

(Eva Jurmanová)

### Duchovní obnova v Břežanech s Vojtěchem Kodetem

Adventní doba je časem očekávání příchodu Spasitele na tento svět. Nutno dodat, že by toto očekávání mělo být radostné. Pro dospělého člověka se naopak často stává dobou velkého stresu. Cukroví, dárky, stromečky, úklid... Na nedělních katechezích u sv. Kříže jsme měli v plánu dětem opakovat, že advent je příležitostí dobít naše vnitřní baterie, zastavit se a děkovat.

To nás s manželkou přivedlo na myšlenku začít hlavně u sebe a prožít přípravu na Vánoce jinak. Proto jsme přijali nabídku prožít duchovní obnovu v Břežanech u Znojma ve dnech 29.–30. listopadu pod vedením P. Vojtěcha Kodeta. Obdivovali jsme perfektní organizaci sester z Kongregace sv. Hedviky, vřelé přijetí a pohostinnost, které se každému ze 150 účastníků dostalo. Každý z nás cítil nádherný pocit být vítáný a chtěný.

O otci Vojtěchovi jsem doposud slyšel jen jako o autorovi duchovní literatury, kazateli a charismatikovi. Během přednášek postupně rozebíral evangelia jednotlivých adventních nedělí a já v něm mimo jiné poznal člověka, který je skutečně zapálený pro Boha. A co víc – má dar toto zapálení předávat dál. Duchovní obnova byla sice krátká, programově však velmi naplněná. Tři promluvy otce Vojtěcha, dvě mše svaté, nabídka přímluvné modlitby se členy komunity Emmanuel, možnost svaté zpovědi, listování v knihách Karmelitánského nakladatelství. Pro mne osobně však zůstává nejsilnější vzpomínkou možnost se zastavit a být sám. Nechat se v prostorách brežanského zámku a v přítomnosti jeho obyvatel naplnit pocitem vděčnosti, pokory, úžasu a radosti. (Dominik Kuchař)

### Radostná neděle ve znamení štěrnosti

Třetí neděle adventní se konal již tradiční Misijní jarmark. Letošní novinkou bylo otevření „pobočky“ také v kostele u sv. Mikuláše.

Jarmark byl veskrze úspěšný: na konto Papežských misijních děl se dohromady v obou farnostech vybralo 23.738 Kč. Ovšem to není jediný úspěch celé akce. Misijní jarmark totiž spojuje lidi napříč farnostmi. Výrobky často vznikají společně – ať už v rodinách nebo třeba na Rozhledně, kde maminky vymýšlí a tvoří zpravidla několik měsíců dopředu. A i při nákupu se mnozí farníci dají jen tak do řeči. To, že prodáváme štědrě darované lokální výrobky od srdce, je jen třeshinkou na pomyslném dortu. Díky všem dárcům, kupujícím i prodávajícím! (Lucie Zvěřinová)



Misijní tvoření na faře u sv. Mikuláše.

### SouHlášky seniorům



S dětmi ze scholichy od sv. Kříže jsme se celý advent pilně připravovali na Vánoce. Nacvičovali jsme koledy na dětskou půlnoční mši. Aby nacvičené písně mohly udělat více radosti, rozhodli jsme se těsně před Vánoci navštívit Domov pro seniory ve Znojmě. Ve společenské místnosti se sešlo asi na 50 babiček a dědečků (hlavně babiček), aby si přijemnilo předvánoční čas. Děti ze sebe vydaly maximum, vánoční příběh zaujal, ke zpěvu koled se přidali i senioři a početná skupina rodičů dětí ze SouHlásek. Na závěr krátkého programu a za zpěvu známých koled děti seniory podarovaly perníčky a drobnými vánočními dárky. Atmosféra byla velmi příjemná, obohacení bylo zcela jistě vzájemné. Slíbili jsme si, že návštěvu určitě znovu zopakujeme. (Dominik Bláha)

### Vánoční bohoslužby obohatila Rybovka

Sedíte v lavici kostela Nalezení sv. Kříže a stále jste plni zážitků a zároveň trošku unaveni, bylo toho na Štědrý den hodně. Máte v sobě i trošku očekávání, tak jako

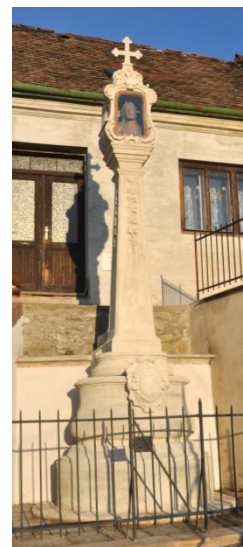
každý rok před půlnoční mší. Snažíte se přepnout z materiálního světa do duchovního. Z kůru se ozve zvonění a kostelem se nese slavnostní zvuk varhan a orchestru. Mše začíná a celý kostel je zaplněn vánoční hudbou tolik známou, letos zní Rybova Česká mše vánoční znovu po dlouhé době i v našem kostele.

Posloucháte a snažíte se zařadit povědomé hlasy, ale nakonec se soustředíte na modlitbu a vaše ucho se spokojí s konstatováním, ano, to je přeci náš sbor. Sbor od sv. Kříže, který provází naše sváteční mše v průběhu celého roku. O Vánocích jej slyšíte na půlnoční, na Boží hod a poté ještě na Štěpána na tradičním koncertě se Znojemským komorním orchestrem. Kdo to však je? Je to parta ochotných nadšenců, co rádi zpívají a chtějí také něčím přispět naší farnosti. Každé úterý v 19.00 se scházejí na faře, aby pod vedením Jarmily Ludvíkové nacvičili hudební doprovod k významným církevním svátkům nebo přiblížili kousek duchovna i posluchačům na různých koncertech. Ale nejen to, občas ochutnají i víno sboristů-vinařů, ke kterému hospodně přinesou něco k zakousnutí, nebo vyrazí zazpívat do některé spřízněné farnosti v blízkém okolí či sousedním Rakousku. (Tím chceme říci, že pokud rádi zpíváte, tak se nebojte a přijďte to zkusit s nimi.)

(sboristé od sv. Kříže)

### Oprava Božích muk na Trenperku

Na konce loňského roku byla v horní části ulice Napajedla provedena oprava rokokových Božích muk z 2. pol. 18. st., které se již delší dobu nacházely v neutěšeném stavu. Restaurování provedl akademický sochař Petr Roztočil. Celkové náklady, které hradil vlastník památky Město Znojmo, dosáhly



424 tisíc. Upraveno bylo i bezprostřední okolí. Boží muka jsou zhotovena z mušlového vápence a na vrcholu nesou zasklenou kaplici, ve které je umístěna „Hlava Kristova“. Originál této busty pocházející z roku 1518 je dnes umístěn na bočním oltáři v kostele sv. Mikuláše, kam byl přenesen v roce 1771. Následující rok byla na Trenperku postavena stávající Boží muka s kopí tváře trpícího Krista. Blíže jsme o této památce psali v ŽFZ 2/2019. (Ondřej Lazárek)

# Hola , hola, Uganda volá!

Časopis Život farností Znojma si před několika lety adoptoval na dálku ugandského chlapce Andrewa Mukasu. Díky výtěžku z nákupu časopisu má tak Andrew zajištěn pravidelný roční finanční příspěvek na školní docházku a na nákup školních pomůcek a tím pádem lepší startovní podmínky ke vzdělání a plnohodnotnému životu. Do redakce krátce před Vánoci dorazil bilanční dopis Arcidiecézní charity Praha, která celý projekt zaštiťuje, i dopis od Andrewa.

Díky projektu je Andrew jedním z více než 1700 dětí, které mohou zasadnout do ugandských školních lavic. V loňském roce se navíc zúčastnili mnoha zajímavých exkurzí a projektů. Zatímco rodiče žáků často znají pouze okolí své malé komunity a za její hranice se nedostali, mladí Ugandané se již vydávají na zajímavá místa mimo svoji rodnou vesnici – navštívili ugandský parlament, vysílací stanici v Kampale či svatyni ugandských mučedníků v Namugongu. Zážitky, které si odtud odnesli, jistě ve svém životě dále zužitkují. Z dalších projektů můžeme jmenovat například kurz pravidel drobného podnikání, výrobu běžných produktů recyklací levných materiálů, mamink studentů se zapojily do kurzů na výrobu

mýdel a další kosmetiky. Je velká naděje, že mnohé z nich budou schopny si v tomto odvětví otevřít vlastní profitující živnost.

A o čem píše Andrew? „Chtěl bych Vám moc poděkovat za Vaši podporu. S maminkou jsme Vám moc vděční a denně se za Vás modlíme. Ve škole jsme měli spolu s dalšími školami v okolí fotbalový turnaj, ve kterém jsme skončili jako druzí. Také jsme se třídou navštívili město Kampala, což jsme si všichni moc užili. Léto bylo extrémně suché a většina naší úrody uschla. Naštěstí se teď už počasí umoudřilo a snad se nám bude zase s úrodou dařit. Ve škole jsme měli Modlitební den. Modlili jsme se speciálně za ty, které čekají závěrečné zkoušky. Vánoční svátky budu trávit se svojí rodinou. Za ně za všechny Vám přeji krásné Vánoce a mnoho štěstí v novém roce.“

Nezbývá nám, než stejně popřát Andrewovi a celé jeho rodině. Jsme moc rádi, že se spolu s Vámi, našimi čtenáři, můžeme podílet na dobré věci, a snad tak pomoci Andrewovi, aby mu vzdělání otevřelo dveře ke kvalitnímu a spokojenému životu. Děkuje!

Petra Bláhová

## VÝROČÍ

20. ledna uběhne 100 let od narození dlouholetého přispěvatele našeho zpravodaje **MUDr. KARLA FILY**. Narodil se 20.1. 1920 ve Velkém Meziříčí. Po studiu medicíny nastoupil do znojmské nemocnice, kde až do roku 1993 pracoval jako oční lékař. Jeho koníčkem byla filatelie, výtvarné umění a historie. Pro náš časopis napsal přes 150 erudovaných článků o znojmské církevní historii. RIP

15. února oslaví 45. narozeniny **P. EFREM JINDRÁČEK OP**, který v letech 2000-10 působil ve farnosti sv. Kříže. V současnosti vyučuje na Filosofické fakultě Papežské univerzity sv. Tomáše Ak. v Římě.

19. února oslaví 60. narozeniny **P. STANISLAV LUKÁŠ BUCHTA OPraem**, který jako kaplan působil v letech 2009-11 v loucké farnosti.

13. března uplyne 30 let od smrti **P. ANTONÍNA LEPKY SI**, který byl v letech 1983–90 duchovním správcem boromejek na Hradišti. Narodil se v roce 1905 v Kunštátě. Jako jezuita byl dlouhé roky internován a nesměl vykonávat duchovní službu. RIP

## Pravidelné mše svaté ve Znojmě

	Ne	Po	Út	St	Čt	Pá	So
Sv. Mikuláš	9.00						
Sv. Kříž	8.00 10.00	18.00	18.00	18.00	18.00	17.00	18.00
Sv. Jan Kř.		8.00	8.00	8.00	8.00	8.00	8.00
Sv. Alžběta	11.00						
Sv. Michal	18.00						
Louka	8.00			18.00			
Přímětice	9.30	18.00				18.00	
Hradiště	10.30					8.00	
pečovatelský dům Vančurova 17							9.00
nová nemocnice							14.30

## Pravidelný program ve znojmských farnostech

**Setkání katechumenů** každou neděli v 9 h v sále kláštera u sv. Kříže | **Příprava na biřmování** každý pátek v lichém týdnu od 19 h na faře u sv. Mikuláše | **Mše sv. s programem pro děti** – každou neděli v 9 h u sv. Mikuláše a v 10 h u sv. Kříže | **Adorace** – každý čtvrtek od 20 do 21 h u sv. Mikuláše | **Setkání dětí a jejich maminek** – každé pondělí a středu od 9 do 12 h na faře u sv. Mikuláše | **Modlitby matek** – každé pondělí v 18 h na faře v Louce; každé úterý v 18 h v přímětické hřbitovní kapli | **Setkání Mariiny legie** – každé pondělí v 15.45 h na faře u sv. Kříže | **Zkoušky chrámového sboru** – každé úterý v 19 h na faře u sv. Kříže | **Setkání mládeže** – každý pátek v 19.30 h na faře u sv. Mikuláše; jednou za 14 dní v pátek večer na faře v Příměticích | jednou za 14 dní v neděli v 19 h na faře v Příměticích – rozjímání nad Písmem | **Vzdělávací setkání nejen pro mládež** – jednou za 14 dní

v pátek na faře v Louce (po mši sv. v 19.30 h) | **Zkoušky schůly** – každý pátek v 18 h na faře u sv. Mikuláše | **Setkání ministrantů** – každý pátek v 18 h na faře u sv. Mikuláše | **Setkání dominikánských terciářů** – každý poslední čtvrtek v měsíci po večerní mši sv. na faře u sv. Kříže | **Zkoušky dětské schůličky** – každou neděli od 9.10 h na faře u sv. Kříže

## Kontakty na znojmské farnosti

**Římskokatolická farnost u kostela sv. Mikuláše, Znojmo**

Mikulášské náměstí 62/13, 669 02 Znojmo

**Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo**

Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo

duchovní správce: Mons. Jindřich Bartoš

tel.: 603 290 082, e-mail: jindrichbartos@seznam.cz

kaplan: R.D. Pavel Bublan

tel. 723 843 409, e-mail: pavelbublan@seznam.cz

web: www.farnostznojmo.cz

**Římskokatolická farnost Znojmo – Louka**

Loucká 3622/29, 671 81 Znojmo

duchovní správce: R.D. Ladislav Bublan

tel.: 605 186 648, e-mail: xbublanoo@seznam.cz

web: www.farnostlouka.cz, e-mail: info@farnostlouka.cz

**Římskokatolická farnost Přímětice**

Prokopa Diviše 18/12, 669 04 Znojmo 4 – Přímětice

duchovní správce: R.D. Jindřich Čoupek, tel. 731 402 652

kaplan: R.D. Marek Coufal, tel. 722 752 154

e-mail: farnostprimetice@seznam.cz

web: www.farnostprimetice.cz

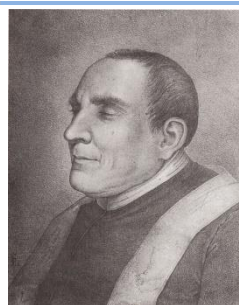
**Římskokatolická farnost Znojmo-Hradiště**

Křížovnická 3071/26, 669 02 Znojmo

duchovní správce: P. Josef Hudec O.Cr., tel.: 732 586 126

## Kalendář akcí

19.1. Ne	<b>měsíční modlitba v popické kapli v 15 h</b> <b>ekumenická bohoslužba v 17 h v kapli sester v dominikánském klášteře</b>
24.1. Pá	<b>17. FARNÍ PLES v Kuchařovicích</b> (v kulturním sále u kaple) od 19.30. Vstupné 100 Kč. Hraje skupina Víkend Hostěradice. Další informace na <a href="http://www.farnostprimetice.cz/ples">www.farnostprimetice.cz/ples</a> . Rezervace lístků na <a href="mailto:ples@farnostprimetice.cz">ples@farnostprimetice.cz</a> a tel. 724 994 191
30.1. Čt	<b>setkání seniorů KLAS</b> na faře u sv. Kříže v 9 h, téma: <b>KONGREGACE SESTER NEJSVĚTĚJŠÍHO SPASITELE</b> – poslání a činnost <b>přednáška Dějiny premonstrátského řádu v Českých zemích</b> – od 19 h v sále Znojemské Besedy na Masarykově nám. (pořádá JMM)
1.2. So	<b>měsíční pouť v Hl. Mašůvkách</b> v 17 h, autobus ze Znojma v 16 h
2.2. Ne	<b>HROMNICE</b> – mše sv. jako v neděli, vždy s požehnáním svící, svatoblažské požehnání
3.2. Po	<b>svatoblažské požehnání</b> po každé mši sv.
7.2. Pá	<b>první pátek</b> – adorace a sv. zpověď u Sv. Kříže od 15 h, mše sv. v 17 h
11.2. Út	<b>den nemocných</b> – mše sv. v 8 a v 18 h v kostele sv. Alžběty u staré nemocnice (jinde mše sv. nebude)
13.2. Čt	<b>setkání seniorů KLAS</b> na faře u sv. Kříže v 9 h, téma: <b>SVATÝ VALENTÝN</b> (R. Schnatingerová)
16.2. Ne	<b>měsíční modlitba v popické kapli v 15 h</b>
23.2. Ne	<b>sbírka na Haléř sv. Petra</b> <b>tradiční DĚTSKÝ KARNEVAL</b> od 15 h na loucké faře tentokrát na téma: <b>ČTVERO ROČNÍCH OBDOBÍ</b>
26.2. St	<b>POPELEČNÍ STŘEDA</b> – den přísného postu, začíná postní doba, mše sv. v 8 h u Sv. Jana Kř., v 16 a v 18 h u Sv. Kříže s udělováním popelce v 19.30 h <b>křížová cesta</b> po městě od Getsemanské kaple na Masarykově nám.
27.2. Čt	<b>setkání seniorů KLAS</b> v 9 h na faře u sv. Kříže, téma: <b>ROK V BULHARSKU OČIMA DOBROVOLNICE</b> (V. Kobzová z Brna)
6.3. Pá	<b>první pátek</b> – adorace a sv. zpověď u Sv. Kříže od 15 h, mše sv. v 17 h
7.3. So	<b>měsíční pouť v Hl. Mašůvkách</b> v 17 h, autobus ze Znojma v 16 h
12.3. Čt	<b>setkání seniorů KLAS – návštěva farnosti sv. Tomáše v Brně</b> (P. Martin Hönig) – v 8.12 odjezd autobusem 108 do Brna <b>přednáška Apoštol Vídne a Varšavy – tasovický rodák a světec Klement Maria Hofbauer</b> – od 19 h v sále Znojemské Besedy na Masarykově nám. (pořádá JMM)
14.3. So	<b>POUŤ KE SV. KLEMENTU MARIA HOFBAUEROVI (k 200. výročí úmrtí) v kostele v Louce</b> – v 11 h slavnostní mše svatá (celebruje vídeňský kardinál Schönborn), následovat bude raut v louckém klášteře (všichni jsou srdečně zváni)

15.3.  
Ne

**200. VÝROČÍ ÚMRTÍ TASOVICKÉHO RODÁKA A ZNOJEMSKÉHO PEKAŘSKÉHO UČNĚ SV. KLEMENTA MARIA JANA HOFBAUERA**  
(+ 15. března 1820 ve Vídni)

### PŘÍPRAVA NA BIŘMOVÁNÍ

Pro farnosti Znojma a okolí začne společná příprava na biřmování vždy v pátek v lichém týdnu v 19 h na faře u sv. Mikuláše. První setkání v pátek 17. 1. Od 15 let výše, je třeba se přihlásit u kteréhokoliv kněze.

### ZMĚNA ROZVRHU BOHOSLUŽEB

S odchodem sester dominikánek byly zrušeny ranní bohoslužby v 7.00 v kapli dominikánského kláštera. Zároveň byla obnovena mše sv. v sobotu v 8.00 h v kostele sv. Jana Křtitele.

### ADORACE U SV. MIKULÁŠE každý čtvrtek ve 20–21 h

#### POBOŽNOSTI KŘÍŽOVÉ CESTY v postní době

Kostel sv. Kříže – každý pátek v 16.30 h  
Kostel sv. Jana Kř. – každá středa a pátek v 7.30 h  
Kostel sv. Mikuláše – o postních nedělích v 15 h

### LYŽAŘSKÝ POBYT pro mládež na horách v Jeseníkách

o jarních prázdninách 17.2. – 21.2.2019 na faře v městě Jeseník, cena pobytu cca 1000 Kč, info: P. Marek Coufal – tel. 722 752 154

### AKCE "48 HODIN V KLÁŠTEŘE" sester trapistek v Poličanech

Odjezd v neděli 16.2. ve 13 h z fary v Příměticích. Návrat v úterý 18.2. v 18 h. Program: ticho, modlitba, duchovní četba, příroda. Cena: něco na dopravu a sestrám asi 700,- Kč za nocleh a jídlo. Hlaste se do 2.2.2020 kvůli objednání míst. P. Jindřich Čoupek (731402652)

**ŽELEZNÝ POUTNÍK** – proběhne i letos v tradičním termínu (v noci z pátku na sobotu týden před květnou nedělí). Hlaste se na loucké faře. Pojede autobus.

### Statistika za rok 2019

farnost	křty (děti/dospělí)	svatby	pohřby	1. sv. přijímání
Sv. Mikuláš	111	35	61	21 dětí, 7 dospělých
Sv. Kříž	(107/4)			
Louka	13	1		

### Výsledky sčítání účastníků bohoslužeb v neděli 6. října 2019

farnost sv. Mikuláše	294 (2 mše sv.)
farnost sv. Kříže	410 (4 mše sv.)
farnost Louka	137
farnosti Konice, Havraníky, Hnaniče a Šatov (celkem)	98

Život farností Znojma vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo (Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo, IČ: 49440594). Registrováno Ministerstvem kultury pod č. E 11690. Adresa redakce: [farni.zpravodaj@outlook.cz](mailto:farni.zpravodaj@outlook.cz). Redakční rada: Eliška Juráková, Marie Ochmanová, Petra Bláhová, Ondřej Lazárek. Za obsah článku odpovídá autor. V elektronické podobě je časopis dostupný na [www.farnostznojma.cz](http://www.farnostznojma.cz). Číslo 1/2020 vyšlo 17/1/2019 ve Znojmě v nákladu 630 výtisků. **Uzávěrka příštího čísla: 10. března 2020.**